

Як дим до неба підіймавсь.

Прокннулись в-ранці гості,
Аж бачать, що лнхо;
Покинули свого князя,
Та любо, та тихо.
Так і ми його покинем,
Так і Бог покине.
Тебе тільки не покине
Лихая година,
Княжно моя' безталанна,
Знівечений цвіте!
Ти ще будеш покутувать
Гріхи на сїм сьвітї,
Гріхи батькові. О доле,
Лукавая доле!
Покинь їх хоч на старість,
Хоч на чужім поли,
На безлюдьдї! Не покинеш,
Поведеш до краю,
До самої домовнини,
Сама й поховаєш.

В селї не бачили й не чули,
Де вона подїлась.
Думали, на пожарищі
Небога згорїла.

VIII.

Стоїть село невесело
На горі палати
Почорніли. Князь хиріє,
Не здужає встати;
А підвести нема кому,
Нїхто й не загляне
До грішного болящого
В будинки погані.
Люде трохи счуняли;
Господа благають,
Щоб княжна до їх вернулась.
А її немає,